

та наша исторія, едно є было намъ на-сърце — да допълнимъ, колко-годѣ, праздното мѣсто отъ по-редовенъ единъ учебникъ у насъ по тѣзи часть. А сполучена ли цѣльта ни съ него — по-опытныѣ отъ насъ ще познаѣтъ и ще ни го кажѣтъ, мыслимъ, за да ны насърчатъ, ако сме до нейдѣ сполучили, или пъкъ ако не, да ни помогнѣтъ тѣй да исправимъ и допълнимъ недостаточното въ него. Но какъто и да є, ный ще са утѣшавамы съ тѣзи мысль — че изпълнихмы една света длѣжность къмъ отечеството и къмъ народа си чрезъ слабыя си този за него трудъ. —

Колкото за правописаніето, което съмъ държѣлъ въ книгата си, то є общепріетото почти днесъ отъ по-добрыѣ ни отечественны писатели, и съгласно съ грамматиката ми, която минѣлото лѣто напечата Книгопродавницата Момчиловъ и С-іе, но на която раздаваньето и распространеньето окъснѣ по не зависѣщи отъ насъ причини. — Да не са види прочее никакъ чудно на редакціята на «Періодическото списаніе» отъ Браила, защо у насъ са печататъ повече учебны отъ колкото други книги. (*) Когато става туй съ единъ учебникъ, като Грамматиката, и който може да са распродаде въ теченіе на нѣколко години, какво ли трѣба да речемъ за другыѣ книги, които, вѣрвамы, по-много молцы и мыш-

(*) Видѣ тамъ въ книж. V и VI, първата и послѣдняя страница отъ Критиката, 324—333.